

економічної доцільності стають об'єктом масового тиражування у другій сфері інноваційного циклу – науково-виробничих об'єднаннях. Причому, останні мають безпосереднє відношення до того, як швидко і в яких масштабах може бути поширене нововведення. Тому відпрацювання організаційно-економічного механізму роботи всієї інноваційної сфери у ринкових умовах матиме вирішальне значення у темпах економічного росту промисловості в майбутньому.

Список використаних джерел

1. Виноградова С.Н. Коммерческая деятельность : учебн. пособ. / С.Н. Виноградова – Минск: Высшая школа, 2008. – 235 с.
2. Василенко О.В. Інноваційний менеджмент: Навчальний посібник. / За редакцією В.О. Василенко. – К.: ЦУЛ, Фенікс, 2013. – 440 с.
3. Гаман М. Механізми державної підтримки інноваційного розвитку економіки / М. Гаман // Вісник Української Академії державного управління. – 2013. – № 2. – С.59–66.
4. Иванов В.В. Национальные инновационные системы: опыт формирования и перспективы развития / В.В. Иванов // Инновации. – 2012. – № 4. – С. 14–18.

УДК 331.3.338

М.В. Гунченко, к.е.н., доцент
С.А. Каюров, магістр

*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ В СИСТЕМІ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Інноваційна стратегія — один із засобів досягнення цілей організації, який відрізняється від інших засобів своєю новизною, передусім для даної організації, для галузі ринку, споживачів, країни в цілому.

Слід зазначити, що будь-які стратегічні кроки організації мають інноваційний характер, оскільки вони так чи інакше ґрунтуються на нововведеннях в економічній, виробничій, збутовій чи управлінській сферах. Наприклад, одна з

характерних для ринкового господарювання стратегій — продуктова — спрямована на розвиток нових видів продукції та технологій, сфер і методів збуту, тобто базується виключно на інноваціях. Це стосується й інших типів стратегій. Так, стратегія розвитку організації передбачає забезпечення сталих темпів її зростання та функціонування в перспективі і ґрунтується на використанні науково-технічних досягнень у сфері техніки, організації, технології, управлінні, тобто на комплексі інновацій.

Проте з метою планування інноваційних процесів доцільно стратегії інновацій розглядатимемо окремо. Стратегія нововведень (інноваційна політика) передбачає об'єднання цілей технічної політики та політики капіталовкладень і спрямована на впровадження нових технологій і видів продукції, послуг. У цьому розумінні стратегічне управління інноваціями орієнтується на досягнення майбутніх результатів безпосередньо через інноваційний процес.

За своїм змістом інноваційна стратегія враховує основні базисні процеси в організації і в її зовнішньому середовищі, можливості зростання інноваційного потенціалу організації.

Саме інноваційні стратегії є основою сучасного інноваційного менеджменту в умовах постійних змін навколишнього середовища.

Кризова ситуація в інноваційній сфері української економіки зумовлена насамперед відсутністю інноваційної стратегії в управлінні інноваційною діяльністю. На думку дослідників, головною метою інноваційної стратегії в нашій державі є запобігання розпаду науково-інноваційної сфери і створення передумов для швидкого та ефективного впровадження технічних і технологічних інновацій у всіх сферах господарської діяльності, забезпечення структурно-технологічної передумови як на рівні підприємств, так і економіки в цілому.

Оскільки більшість завдань щодо реалізації інноваційних рішень формується ще на стадії планування, завдання полягає у визначенні передумов і необхідності в реалізації новацій, принциповому визначенні типу інноваційної стратегії. Вона є складовою загальної стратегії менеджменту і становить методи,

інструменти вибору найкращих перспективних напрямів науково-технічного розпитку, ресурсної бази щодо їх реалізації.

Ухвалення інноваційної стратегії здійснює на вищому рівні керівництва організація і повідомляє усім підрозділам, а особливо керівникам науково-дослідних і конструкторських підрозділів. На основі цієї концепції виконавці стратегії інноваційної діяльності формулюють локальні цілі, планують обсяги, визначають інтенсивність робіт, характер використання одержаних результатів.

Таким чином, інноваційна модель розвитку характеризується: новаторськими цілями; інноваційними результатами виробничої діяльності (товари, послуги, ефективність, конкурентоспроможність тощо); інноваційними засобами досягнення мети (у вигляді новітньої техніки, технології, організації та мотивації праці).

УДК 631.16:338.64

А.О. Гуторов, к.е.н., докторант
ННЦ «Інститут аграрної економіки» НААН України

ПРОБЛЕМИ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВЕЛИКИХ АГРОПРОМИСЛОВИХ ФОРМУВАНЬ ХОЛДИНГОВОГО ТИПУ

У 2013 році господарську діяльність здійснювало понад 75 агрохолдингів, у користуванні яких знаходилось біля 6,9 млн га сільськогосподарських угідь на правах оренди.

Капітальні інвестиції агрохолдингів мають тенденцію до зростання. Так, у 2012 р. їх обсяги у фактичних цінах перевищили 14,8 млрд грн, у 2013 р. – 15,2 млрд грн або 77,5 та 81,7 % відповідно від загального обсягу інвестицій в основний капітал підприємств галузі сільського господарства.

За даними обстеження основних агрохолдингів середньорічні темпи приросту обсягу їх чистого грошового потоку від інвестиційної діяльності в 2007-2013 рр. становили 28,8 %, інвестицій в основний капітал – 23,2 %, а вартості необоротних активів – 28,6 відсотка.